

Якоб Штрайт

Гном на ймення Пок

ЯКОБ ШТРАЙТ

ГНОМ НА ЙМЕННЯ ПОК

Переклад Надії Власій

Художник Ірина Гранковська

Київ
NAIRI

УДК 821.112.2-343-93=161.2
Ш93

Обкладинка, малюнки та оформлення: **Ірина Гранковська.**
Літературна редакція: **Олена Гутянська.**

Штрайт Я.

Ш93 Гном на ймення Пок. / Пер. Н. Власій; худ. І. Гранковська; літ. ред.
О. Гутянська. — К. : НАІРІ, 2017. — 84 с., іл.
ISBN 978-617-7314-26-3

Гном на ймення Пок не такий як усі – це одразу помітно по його незвичних ніжках. Тихий і сумирний, одного разу він наважується проявити себе. З цієї миті з ним починають відбуватися дивовижні події: Пок пізнає цінність дружби та підступність ворогів, відкриває таємниці глибин Землі та самої Вогняної Кузні, подорожує у дивне Царство Людей, у якому є дещо таке, що може змінити всю Землю...

Казка відомого вальдорфського вчителя та письменника Якоба Штрайта звертається до дітей від 6 років.

УДК 821.112.2-343-93=161.2

ISBN 978-617-7314-26-3

© Видавництво «НАІРІ», 2017

ЗМІСТ

Перші витівки	4
Зібрання Гномів	14
Остання скарга та зізнання	20
У Царстві Земних Глибин	25
Вкрадене золото	33
Як Проль збрехав удруге	36
У Царстві Вогняної Кузні	38
У Короля Гномів	47
Дивовижний Сад Короля Гномів	55
Пок у Царстві Людей	58
На Королівській Раді	74

ПЕРШІ ВИТІВКИ

Жив собі колись гном на ймення Пок. У нього були різні ніжки — на одній ступня дивилася вперед, а на другій була повернута назад. І коли гномик ішов уперед, то раділа ніжка, повернута вперед, а коли він задкував — то ніжка, повернута назад. Так він, радісний та веселий, ходив тією самою доріжкою вперед і назад і завжди повертався на те саме місце, звідки вирушив. Він незрідка грав у цю гру і ніколи нікому не завдавав шкоди. Але інші гноми часто сміялися з нього, з його кривих ніжок та безглуздої гри в таке походження.

Спершу Пок думав, що всі сміються, бо радіють йому, і намагався як тільки міг веселити своїх товаришів. Та одного разу, відпочиваючи під великим каменем у лісі, він помітив, що на цей самий камінь здерлися і вляглися два його знайомих гноми. Це були друзі-нерозливовода Ґріс і Ґрам. Ані той, ані другий не помітили Пока, який лежав під каменем.

І раптом Ґрам сказав: «Чи ти побачив, Ґрісе, як Пок знову шкутильгав сьогодні походжаючи? У нього геть усе криве: ноги криві й повернуті в різні боки, ніс перекривлений наліво, борода перекошена направо, ще й одне вухо більше за друге». Ґріс відповів: «Мені здається, що в нього навіть одна рука довша за другу. Він справді найпотворніший гном». «Це правда, — вів далі Ґрам, — до того ж він ще такий дурний, що думає, начебто ми радіємо йому, і зовсім не помічає, що ми з нього сміємося. Просто на додачу до всього цього він ще й дуже-дуже дурний».

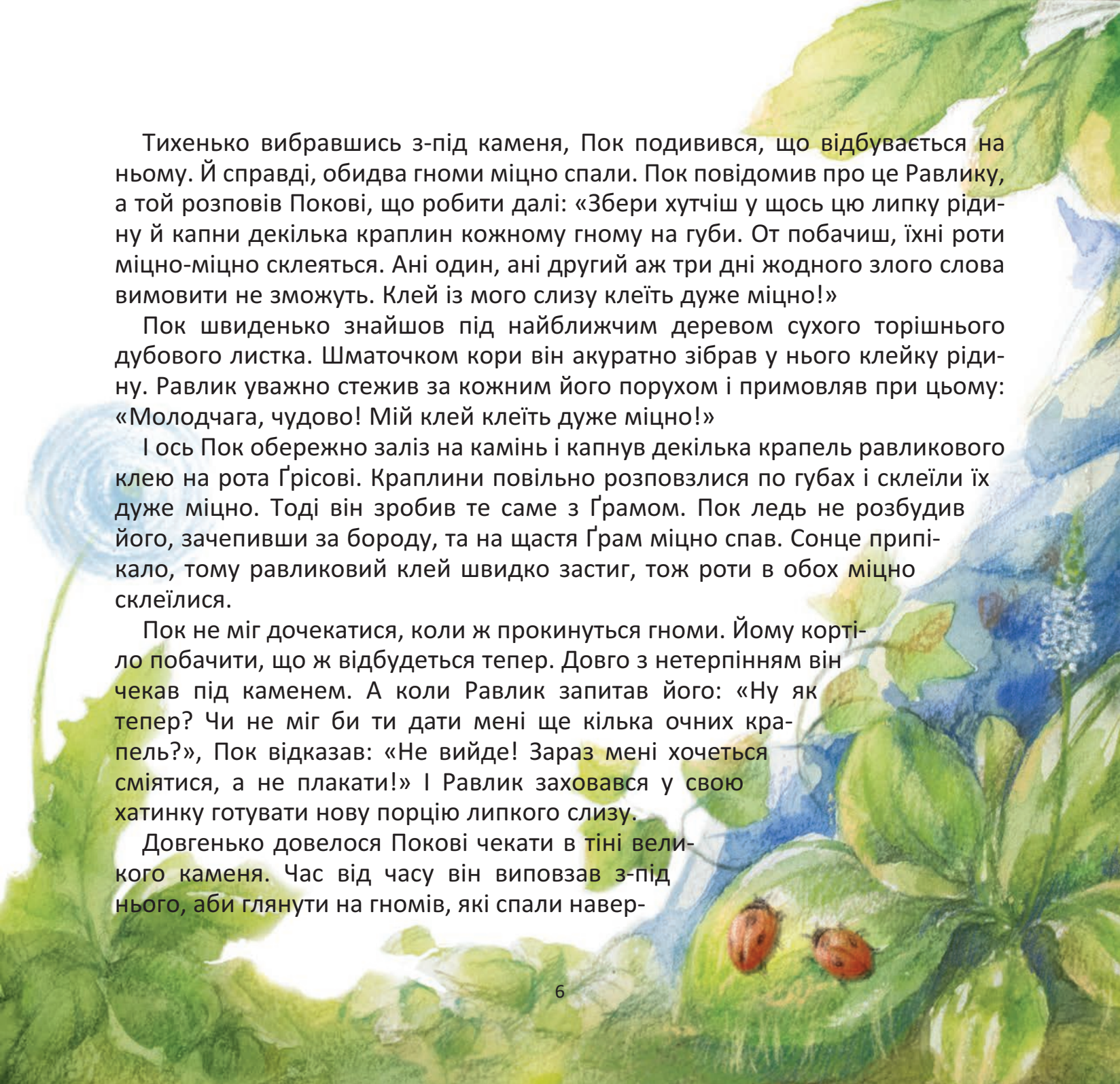
Коли Пок, лежачи під каменем, почув усе, що про нього казали Гріс та Грам, то страшенно засмутився. Він заліз ще глибше під камінь і схилив голову на свої рученята. Великі краплини покотилися йому з очей. Його сльози почали капати на хатинку Равлика. Раптом Равлик відчув, що стало мокро. Повільно виповз він зі своєї хатинки, думаючи, що падає теплий дощ. Однак, коли він, шукаючи дощову хмару, поглянув угору, то побачив над собою два гномикові ока, з яких котилися краплини.

«Ах, — подумав Равлик, — та це ж Пок-кривоніжка. Що ж трапилося з ним, що він такий сумний?» Умившись кількома краплинами, він запитав у Пока своїм тоненьким, трохи писклявим голоском: «Що це з тобою, Поку? Чому ти влаштовуєш таку дощовиту погоду? Тобі сумно чи щось тобі болить? Диви, як радісно світить весняне сонце і квіти розкриваються довкола. Нащо ж сльози лити?»

Покові завжди непросто було розуміти мову Равлика. Вона звучала, немов слизьке попискування. Він стримав останні сльози і пожалівся Равлику тихо, аби його не могли почути наверху, на камені: «Гріс і Грам сміються з мене, бо в мене криві, повернуті в різні боки ніжки й одне вухо більше за друге, та ще й борідка моя крива, і ніс теж».

Равлик розсердився і прошепотів: «Які ж вони противні! Заклей їм рота, щоб вони не могли більше говорити про тебе такі гидкі слова».

Пок заперечив: «Та як же я зроблю це? Адже вони сильніші за мене». «Я поможу тобі, — відповів Равлик. — Зажди-но хвильку, я дам тобі трохи липкого слизу». По цих словах Равлик сховав свої ріжки, сам заховався в хатинці і заходився вичавлювати слиз із пор. А коли перед ним на землі з'явилася маленька калюжка слизу, скомандував: «Поку, глянь-но, чи не послули ці двоє там, наверху. Щось давненько не чути їхніх балачок».

Тихенько вибравшись з-під каменя, Пок подивився, що відбувається на ньому. Й справді, обидва гноми міцно спали. Пок повідомив про це Равлику, а той розповів Покові, що робити далі: «Збери хутчіш у щось цю липку рідину й капни декілька краплин кожному гному на губи. От побачиш, їхні роти міцно-міцно склеяться. Ані один, ані другий аж три дні жодного злого слова вимовити не зможуть. Клей із мого слизу клеїть дуже міцно!»

Пок швиденько знайшов під найближчим деревом сухого торішнього дубового листка. Шматочком кори він акуратно зібрав у нього клейку рідину. Равлик уважно стежив за кожним його порухом і примовляв при цьому: «Молодчага, чудово! Мій клей клеїть дуже міцно!»

І ось Пок обережно заліз на камінь і капнув декілька крапель равликового клею на рота Ґрісові. Краплини повільно розповзлися по губах і склеїли їх дуже міцно. Тоді він зробив те саме з Ґрамом. Пок ледь не розбудив його, зачепивши за бороду, та на щастя Ґрам міцно спав. Сонце припікало, тому равликовий клей швидко застиг, тож роти в обох міцно склеїлися.

Пок не міг дочекатися, коли ж прокинуться гноми. Йому кортіло побачити, що ж відбудеться тепер. Довго з нетерпінням він чекав під каменем. А коли Равлик запитав його: «Ну як тепер? Чи не міг би ти дати мені ще кілька очних крапель?», Пок відказав: «Не вийде! Зараз мені хочеться сміятися, а не плакати!» І Равлик заховався у свою хатинку готувати нову порцію липкого слизу.

Довгенько довелося Покові чекати в тіні великого каменя. Час від часу він виповзав з-під нього, аби глянути на гномів, які спали на вер-

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.